

Luxembourg, 27. november 2017

PRESSEMELDING 15/2017

Dom i sak E-19/16 *Thorbjørn Selstad Thue mot Den norske stat*

REISETID TIL/FRA ET ANNET STED SOM ANGITT AV ARBEIDSGIVER FOR Å UTFØRE ARBEIDSOPPGAVER UTGJØR «ARBEIDSTID»

EFTA-domstolen ga i dag en rådgivende uttalelse som svar på spørsmål forelagt av Norges Høyesterett om tolkningen av begrepet «arbeidstid» i artikkel 2 i direktiv 2003/88/EF om visse aspekter ved organisering av arbeidstida («direktivet»).

Thorbjørn Selstad Thue («den ankende part») har vært ansatt ved Gaular lennsmannskontor i Sogn og Fjordane siden 1995. Fra 2005 til 2014 var han også tilknyttet politidistriktets utrykningsenhet, som blant annet skal forestå væpnede aksjoner og eskorteoppdrag. Hans faste eller sedvanlige oppmøtested er Gaular lennsmannskontor. I de tilfelle han utfører oppdrag for utrykningsenheten, kan imidlertid oppmøtestedet være andre steder i politidistriktet.

Saken gjelder tre slike oppdrag. Kjøreavstanden mellom den ankende parts hjem og oppmøtestedet varierte mellom en til tre timer. De fleste av reisene ble godkjent av staten («ankemotparten») som reisetid, som berettiger den ansatte til avspasering eller betaling, men ikke som arbeidstid. Den ankende part har angrepet denne klassifikasjon ved norske domstoler.

Høyesterett stilte EFTA-domstolen tre spørsmål. Spørsmålene gjaldt i hovedsak om tiden som medgår til en reise pålagt av arbeidsgiver, til og/eller fra et annet oppmøtested enn arbeidstakerens faste eller sedvanlige oppmøtested, når reisen skjer utenfor alminnelig arbeidstid, utgjør arbeidstid etter direktivet artikkel 2.

EFTA-domstolen pekte på at direktivet i alminnelighet ikke får anvendelse på godtgjørelsen for arbeidstakere. Videre må begrepene «arbeidstid» og «kviletid», som definert i direktivet artikkel 2, undergis en uavhengig fortolkning. Det kan ikke skilles mellom aktivt arbeid og andre typer arbeid i klassifiseringen av «arbeidstid». EFTA-domstolen påpekte videre at begrepet «arbeidstid» består av tre vilkår; arbeidstakeren må (i) utføre sine arbeidsoppgaver eller plikter, (ii) stå til arbeidsgivers disposisjon, og (iii) være i arbeid eller på arbeid.

Når det gjelder det første vilkår nevnte EFTA-domstolen at reiser som gjennomføres av en arbeidstaker, slik som den ankende part, for å utføre oppgaver pålagt av arbeidsgiver på et annet sted enn arbeidstakerens faste eller sedvanlige oppmøtested, er nødvendig for at arbeidstakeren skal kunne ivareta sine arbeidsoppgaver.

Til det andre vilkår pekte EFTA-domstolen på at intensiteten i arbeidet som arbeidstakeren utfører ikke er relevant for begrepet «arbeidstid». I saken her fant EFTA-domstolen at arbeidstakeren, i løpet av den nødvendige reisetid, var forpliktet til å følge arbeidsgivers instruksjoner og dermed var til arbeidsgivers disposisjon.

Når det gjelder det siste vilkår pekte EFTA-domstolen på at det er uvesentlig hvor ofte arbeidsgiver angir et annet oppmøtested enn det faste eller sedvanlige, med mindre virkningen er at arbeidstakerens arbeidssted flyttes til et nytt fast eller sedvanlig oppmøtested. Om en arbeidstaker som den ankende part er forpliktet til å utføre visse oppdrag på andre steder enn

sitt faste eller sedvanlige oppmøtested, må følgelig reisen til og fra dette sted betraktes som en integrert del av hans arbeid. Som følge av dette må han under den nødvendige reisetid anses å være «i arbeid». Videre er det uvesentlig om slike reiser finner sted utenfor arbeidstakerens alminnelige arbeidstid.

EFTA-domstolen kom dermed til at den nødvendige tid som medgår til reise utenfor alminnelig arbeidstid for en arbeidstaker som den ankende part til og/eller fra et annet sted enn hans faste eller sedvanlige oppmøtested for å utføre sine arbeidsoppgaver eller plikter på dette andre sted som angitt av arbeidsgiver, utgjør «arbeidstid» etter direktivet artikkel 2.

Avgjørelsen er tilgjengelig i fulltekst på internett, se www.eftacourt.int.

Denne pressemelding er et uoffisielt dokument, og er ikke bindende for EFTA-domstolen.